

Η Κυριακή προ των Φώτων στην Ιερά Πόλη Μεσολογγίου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίου Σπυρίδωνος στην Ιερά Πόλη του Μεσολογγίου χοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην πανηγυρική Θεία Λειτουργία την Κυριακή προ των Φώτων, 5 Ιανουαρίου 2025, ο [Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός](#).

Κατά την απόλυση της Θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος τέλεσε Ιερό Μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του Μακαριστού Προκατόχου του, Μητροπολίτου Αιτωλίας και Ακαρνανίας κυρού Κοσμά, με αφορμή την συμπλήρωση τριών ετών από της προς Κύριον εκδημίας του.

Τον θείο λόγο κήρυξε ο Αιδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρ. Νικόλαος Σταμάτης, Προϊστάμενος του Ιερού Ναού Αγίου Αθανασίου Ιεράς Πόλεως Μεσολογγίου.

Αμέσως μετά την Θεία Λειτουργία, ο Μητροπολίτης κ. Δαμασκηνός τέλεσε την Ακολουθία του Μεγάλου Αγιασμού, σύμφωνα με την τάξη της Εκκλησίας.

Κατόπιν μετέβη στην Λέσχη Φρουράς Αξιωματικών Ιεράς Πόλεως Μεσολογγίου για να ευλογήσει την βασιλόπιττα του Συνδέσμου Εφέδρων Αξιωματικών Νομού Αιτωλοακαρνανίας, ευχόμενος σε όλους καλή χρονιά, με υγεία και δύναμη.

Η επιμνημόσυνη ομιλία του Πρωτοπρ. Νικολάου Σταμάτη:

«Ἐν γὰρ τῇ προλαβούσῃ ἑορτῇ νήπιόν σε εἶδομεν, ἐν δὲ τῇ παρούσῃ τέλειόν σε ὁρῶμεν, τὸν ἐκ τελείου τέλειον ἐπιφανέντα Θεὸν ἡμῶν»[\[1\]](#).

Σεβασμιώτατε πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβαστοί πατέρες,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Φτάνουμε στο τέλος του ἁγίου Δωδεκαημέρου, ὅπου ἐορτάσαμε τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς θείας οἰκονομίας. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός συγκαταβαίνει καί γίνεται ἄνθρωπος «ἐαυτὸν ἐκένωσεν μορφὴν δούλου λαβών»[\[2\]](#), «ἵνα Θεὸν τὸν ἄνθρωπον ἀπεργάσῃται», ὅπως ἀναφωνεῖ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Ἡ ἄκρα ταπείνωσις τοῦ Κυρίου δέν φαίνεται μόνο στὸν σταυρικό θάνατό του, ἀλλὰ καί στή γέννησή του στὸ σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ. «Τί γάρ εὐτελέστερον σπηλαίου; Τί δέ ταπεινότερον σπαργάνοις;»[\[3\]](#). Ἄφησε τὴν δόξα τοῦ οὐρανοῦ καί χωρὶς νά παύσει νά εἶναι Θεός, περιεβλήθη τὴν πτωχεία καί τὴν ἀδοξία τῆς γῆς.

Ὁκτὼ ἡμέρες μετὰ τὴν κατὰ σάρκα γέννησή Του, λαμβάνει τὴν Περιτομή. «Χριστοῦ περιτμηθέντος, ἐτμήθη ὁ νόμος καί τοῦ νόμου τμηθέντος, εἰσῆχθη χάρις», δηλ. μέ τὴν περιτομή τοῦ Κυρίου καταργήθηκε ὁ ἰουδαϊκός νόμος καί μέ τὴν κατάργηση τοῦ νόμου εἰσῆχθη ἡ χάρις, λέει ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Ἱεροσολύμων. Καί σήμερα «Ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις»[\[4\]](#). Ὁ Χριστός κατέρχεται στά ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου γιὰ νά ἀγιάσει τὴν φύση, ἡ ὁποία «συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν»[\[5\]](#). Σήμερα ὁ Χριστός μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸν Πατέρα καί βεβαιοῦται ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἐορτάζουμε τὴν Θεοφανεία τοῦ Κυρίου, καθὼς ὁ ἴδιος ὁ τρισυπόστατος Θεός φανέρωσε τὴν θεότητα τοῦ Δευτέρου Προσώπου του.

Κι ἐνῶ τό ἅγιο Δωδεκαήμερο μᾶς φέρνει μπροστά μας μεγάλα καί παράδοξα γεγονότα, γιὰ τὴν τοπικὴ μας Ἐκκλησία τό ἅγιο Δωδεκαήμερο τοῦ ἔτους 2021 ἔσπειρε θλίψη στίς καρδιές μας. Τὴν 3ῃ Ἰανουαρίου κυκλοφόρησε ἀστραπιαία ἡ εἶδηση ὅτι ὁ πατέρας μας, ὁ Ἐπίσκοπος Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας Κοσμάς, τέθηκε. Ἡ σύντομη ἀσθένεια τὸν ὁδήγησε στό ἐπίγειο τέλος του. Ἐφυγε γρήγορα σάν νά ἐπειγόταν νά φτάσει στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Τὰ χεῖλη ὅλων τῶν πνευματικῶν του παιδιῶν ἀλλὰ καί ὅλου τοῦ ποιμνίου του, σιώπησαν ἀμέσως. Τὰ μάτια βούρκωσαν, ἡ καρδιά σχίσθηκε. «Τί τοῦτο; σήμερον σιγὴ πολλὴ ἐν τῇ γῇ· σιγὴ πολλὴ καὶ ἡρεμία... ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος ἡμῶν Κοσμάς ὑπνοῖ»[\[6\]](#). Ὁ πατήρ ἡμῶν Κοσμάς κεκοίμηται. Πόνος βουβός καί ἀσύλληπτος. Καί ἀμέσως ἔρχεται ἡ δεύτερη σκέψη νά προσθέσει θλίψη στή θλίψη μας: Πῶς θά δοῦμε τὸν πατέρα μας; Δέν θά πάρουμε τὴν εὐχή του;-οἱ συνθῆκες τότε ἦταν ἰδιαίτερες. Δέν θά δοῦμε τὴν ὁσιακὴ μορφή του; Ὁ πόνος γίνεται μεγαλύτερος καί ἀφόρητος. Ἦλθε ἡ ὥρα τῆς ἐξοδίου ἀκολουθίας. Ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία παροῦσα. Σύμπας ὁ κλῆρος καί ὁ λαός τῆς Μητροπόλεως πενθηφοροῦντες καί κλαίοντες. Κατὰ τὴν ἐξόδιο ἀκολουθία ὁ πατέρας μας ἔκειτο στό κέντρο τοῦ ναοῦ, κάτω ἀπὸ τὸν πολυέλαιο, μά κανεῖς μας δέν μπορούσε νά ἀσπαστεῖ τό χεράκι του. Λές καί ὅλα προσπαθοῦσαν νά σκεπάζουν αὐτό πού πραγματικά ἦταν ὁ πατέρας μας, νά σκεπάζουν τὴν ἁγιοσύνη του. Κι ὅμως ὁ λαός πού ἤξερε, ὁ λαός πού τὸν ἔζησε ἀπὸ κοντά, προέπεμψε τὸν πατέρα μας στὴν τελευταία του κατοικία συνοδεύοντάς τον μέ τὴν ἰαχή «ἅγιος». Στὴ συνείδηση τοῦ λαοῦ ὁ πατέρας μας εἶναι ἅγιος. Ναί, ἅγιος καθὼς σέ ὅλη του

τή ζωή ποθοῦσε νά ἀκολουθήσει «τοῖς ἴχνεσι τοῦ Χριστοῦ» καί ἐπεδίωκε τήν ἀγιότητα, ὅχι μόνον γιά ἐκεῖνον ἀλλά καί γιά ὅλους ἐμᾶς. Ὅταν μέ περισσό ζῆλο καί περισσό θάρρος τοῦ λέγαμε νά εὐχηθεῖ νά ἀφιερωθοῦν τά παιδιά μας στήν Ἐκκλησία, ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε χαμογελῶντας: «Νά εὐχεσθε νά γίνουν πρῶτα ἅγιοι καί ὅλα τ' ἄλλα ἀκολουθοῦν». Μέ ἀπλότητα καί ταπείνωση μᾶς ὑπενθύμιζε τόν σκοπό τῆς ὑπάρξεώς μας· «ἅγιοι γίνεσθε ὅτι ἐγώ ἅγιος εἰμί»^[7]. Ἐκεῖνος πόθησε τήν ἀγιότητα καί κατάφερε νά τήν κερδίσει μέ πολύ ἰδρώτα, ἰδρώτα πολύ.

Αὐτός ὁ ἰδρώτας πότισε τά χῶματα τῆς Αἰτωλοακαρνανίας καί βλάστησε καρπούς πνευματικούς. «Οἱ σπείροντες ἐν δάκρυσιν ἐν ἀγαλλιάσει θεριοῦνται»^[8] κι ὁ πατέρας μας ἔσπειρε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ μέ πολλές θλίψεις καί ταπεινώσεις. Ὁργωσε ὁλόκληρη τήν Μητρόπολη ἀπό ἄκρο σέ ἄκρο, μέ μιᾶ δερμάτινη τσάντα στό χέρι καί μέ μεταφορικό μέσον τό λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς, χωρίς ἀντίρρηση, χωρίς διαμαρτυρία. Εὐχαριστία γιά ἐκεῖνον ἦταν ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ τῆς Αἰτωλοακαρνανίας πού τόν περίμενε μέ ἀνυπομονησία γιά νά ἀκούσει τό πύρινο κήρυγμά του καί ὅταν ἔφευγε ἀπό κοντά του, τόν παρακαλοῦσε νά μήν τούς ξεχάσει. Αὐτή ἡ ταπεινή εἰκόνα τοῦ πατέρα μας δέν μᾶς φέρνει στό νοῦ εἰκόνες ἀπό τόν βίο τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς καί τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Σισανίου καί Σιατίστης, κυροῦ Ἀντωνίου, ἐπίσης ἁγίου ἐπισκόπου;

Ἡ ἀγιότητα, ἀδελφοί μου, ἔχει κοινά σημεῖα καί διαφορετικούς δρόμους. Ἡ ἀγιότητα σμιλεύεται μέ κόπο καί πόνο, μέσα στήν ταπείνωση καί τήν ἀφάνεια. Ὡσπου ἔρχεται ὁ Κύριος καί βγάζει ἀπό τήν ἀφάνεια τούς ἐκλεκτούς του καί τούς ἀναβιβάζει στόν ἀρχιερατικό Θρόνο, ὅχι γιά νά ἀπολαύσουν δόξα, ἀλλά γιά νά ταπεινωθοῦν ἀκόμα περισσότερο καί συνεπῶς νά λάμψει ἀκόμα περισσότερο ἡ ἀγιότητά τους. «Οὐ καίουσι λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ»^[9].

Τό ἐπισκοπικό γραφεῖο γίνεται τώρα ὀρμητήριο πνευματικῶν ὁραμάτων. Πνευματικές εὐκαιρίες ὀργανώνονται γιά ὅλες τίς ἡλικίες. Ἡ πνευματική ζωή ἀνθίζει καί στέλνει τό εὐωδιαστό ἄρωμά της πρὸς ὅλες τίς κατευθύνσεις. Θεῖες λειτουργίες τελοῦνται καθημερινά «γιά νά ἀγιάζεται ὁ τόπος», ὅπως ὁ ἴδιος ἔλεγε καί καλοῦσε τόν φιλόχριστο λαό νά συμμετέχει. Τό ἐπισκοπικό του γραφεῖο γίνεται τό φρέαρ τοῦ ἱακώβ, ὅπου κάθε διψασμένη ψυχὴ σπεύδει νά ξεδιψάσει στόν παρηγορητικό, συμβουλευτικό, πατρικό λόγο τοῦ πατέρα μας. Ὅλη τήν ἡμέρα ἔβλεπε ἀνθρώπους καί τούς ἀνακούφιζε καί αὐτό συνεχιζόταν καί στό σπίτι του. Ἡ πατρική του ἔγνοια ἦταν τόσο χαρακτηριστική σέ αὐτόν, ὥστε ἀμέσως ἐκμηδένιζε τήν ἀπόσταση ἀνάμεσα στόν ἴδιο καί τόν ἄλλον ἄνθρωπο. Ἦταν πατέρας ὅχι μόνο γιά τά πνευματικά του παιδιά, ἀλλά γιά ὅλους. Καί σάν πατέρας νοιαζόταν γιά τόν καθένα σάν νά ἦταν μοναδικός γι' αὐτόν. Ποιός ἀπό ἐμᾶς δέν ἔλαβε τηλεφώνημα ἀπό τόν πατέρα Κοσμᾶ γιά τήν καλὴ πρόοδο στὰ μαθήματά του; Ποιός δέν δέχθηκε συγχαρητήρια ἀπό τόν πατέρα Κοσμᾶ γιά τήν ἐπιτυχία του στίς ἐξετάσεις; Ἡ γιά

τόν εὐλογημένο γάμο πού ἔκανε; Ἦ γιά ποιόν δέν λυπήθηκε ὁ πατήρ Κοσμᾶς ὅταν πληροφοροῦταν τίς δυσκολίες πού βιώνε; Καί τότε ὁ λόγος του, ἅλατι ἡρτυμένος, γινόταν βάλαμο στίς ψυχές μας καί μᾶς ἔδινε φτερά νά πετάξουμε στά οὐράνια, γιατί μᾶς θύμιζε ὅτι οἱ δοκιμασίες καί οἱ πειρασμοί ἀποτελοῦν διαβατήρια γιά τόν οὐρανό.

Ὅταν τοῦ λέγαμε νά προσέξει τήν ὑγεία του, ἐκεῖνος ἀντέτεινε ὅτι αὐτή εἶναι ἡ διακονία του. Πραγματικά βίωνε τόν παύλειο λόγο «ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζεῖ δέ ἐν ἐμοῖ Χριστός»[\[10\]](#). Οἱ καθημερινοί του ρυθμοί ἦταν ὑπερβολικοί, ὅμως ἀντλοῦσε δύναμη ἀπό τόν Ἀναστημένο Κύριο. Δέν ἄφηνε ἀκολουθία τοῦ νυχθημέρου πού νά μή τήν τελέσει κι ἄς ἦταν κουρασμένος. Μία ἡ ὥρα τό βράδυ φοροῦσε πετραχήλι γιά νά τελέσει τό Ἀπόδειπνο. Ἡ κοινωνία με τόν Θεό τόν ξεκούραζε καί τοῦ ἔδινε δύναμη νά συνεχίσει τήν διακονία του.

Ἡ ἐπισκοπική του θητεία δέν ἀκτινοβολοῦσε λάμψη καί μεγαλοσύνη. Ἦταν ἱεροπρεπής μέ μεγαλοπρέπεια, μεγαλοπρεπής μέ ἱεροπρέπεια. Ὅ,τι ἀφοροῦσε στήν πνευματική ζωή ἦταν σοβαρό γι' αὐτόν, γι' αὐτό καί δέν ἐπέτρεπε νά ἀστειευόμαστε μέ ἐκκλησιαστικά πράγματα. Αὐτό τόν ἔκανε νά θεωρεῖται ἀπό πολλούς αὐστηρός, ὁ ἴδιος ὅμως δέν ἄφηνε νά ἀμβλύνεται τό πνευματικό του κριτήριο γιά τήν ἀγάπη τοῦ κόσμου. Προτιμοῦσε νά γίνεται «μωρός διά Χριστόν»[\[11\]](#) παρά νά συσχηματίζεται «τῷ αἰῶνι τούτῳ»[\[12\]](#). Εἶχε ἐπίγνωση τῆς ἀρχιερατικῆς του ἀποστολῆς, γι' αὐτό φρόντιζε νά κρατᾷ ψηλά τήν πίστη καί νά ὀρθοτομεῖ τόν λόγον τῆς ἀληθείας. «Ἐπόμενος τοῖς ἁγίοις πατράσι» φρόντιζε κάθε λόγος του, κάθε ἐνέργειά του νά στηρίζεται στή σοφία τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Πατέρας μέ πατερικό φρόνημα, δέν ὑποχωροῦσε στήν ἐκκοσμίκευση πού χαρακτηρίζει τήν σύγχρονη ἐκκλησιαστική ζωή, ἀλλά φρόντιζε νά μᾶς μπολιάσει ὅλους μέ τό γνήσιο ὀρθόδοξο πνεῦμα. Αὐτό εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά δέχεται ἐπικρίσεις καί ὑποτιμήσεις ἀπό πολλούς, κι αὐτά τόν πίκραιναν πολύ. Ὅμως οὐδέποτε κατηγόρησε κανέναν, ἀλλά μέ καρτερικότητα ἀνέβαινε τόν δικό του Γολγοθά. Καί ὅταν ὁ Γολγοθᾶς του ἔφτασε στό ἀποκορύφωμα, ὁ Θεός τόν κάλεσε κοντά Του, γιά νά μήν βλαφτεῖ ἄλλο ὁ ἐκλεκτός τοῦ Θεοῦ ἀπό τίς μεθοδεῖες τοῦ ἀνθρωπάρεσκου κόσμου τούτου.

Ἀδελφοί μου,

«Ἐπεδήμησε Χριστὸς τῷ κόσμῳ εἰς σωτηρίαν, καὶ μετ' αὐτὸν ἐβλάστησαν οἱ καρποὶ τῆς Ἐκκλησίας»[\[13\]](#). Καὶ τοιοῦτος εὐκλεῆς καρπός, ὁ μακαριστός μητροπολίτης, κυρός Κοσμᾶς.

Ἡ τιμὴ καί ἡ ἀνάμνησις τῆς κοιμήσεως του στάθηκε ἡ αἰτία τῆς σημερινῆς συνάξεώς μας ἐδῶ στὸν Μητροπολιτικό Ἱερό Ναό τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος. Σήμερα,

εἵμαστε ἐδῶ ὄχι μέ θλίψη καί στενοχωρία, ἀλλά μέ χαρά. Ὁ πατέρας μας πέρασε ἀπό τά φθαρτά στά ἄφθαρτα, ἀπό τά πρόσκαιρα στά αἰώνια. Ἄρα καί ἡ δική μας λύπη εἰς χαράν μεταποιηθήσεται. Ὁ πατέρας μας ἤγγιξε τήν αἰωνιότητα, χαίρεται στούς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ. Ἐμεῖς κατ' ἄνθρωπον λυπούμαστε γιατί ἔφυγε...Μά τί λέγω; Μπορεῖ ἐκεῖνος πού εἶναι ὁλος χριστός νά φύγει; Μπορεῖ ἐκεῖνος πού ζοῦσε μόνον γιά τόν Χριστό νά φύγει; Τώρα εἶναι πιό κοντά μας ἀπό ποτέ! Τώρα δέν χρειάζεται νά περιμένουμε μέ τίς ὥρες στό ἐξομολογητάριο γιά νά τόν δοῦμε! Τώρα δέν χρειάζεται νά τόν καλοῦμε στό τηλέφωνο κι ἐκεῖνο νά μιλάει συνέχεια! Τώρα δέν χρειάζεται νά τόν περιμένουμε κι ἐκεῖνος νά ἀργεῖ γιατί κάποια ψυχή τόν ἄρπαξε γιά νά λάβει τήν παρηγορία του! Τώρα μιᾶμε μαζί του μυστικῶς τῷ τρόπῳ, μυστηριακά, μέσω προσευχῆς. Κι ἐκεῖνος μᾶς ἀκούει καί προσεύχεται γιά τήν σωτηρία μας.

Ἄς μή λυπούμαστε λοιπόν ἀδελφοί μου, ὡς μή ἔχοντες ἐλπίδα. Ὁ πατέρας μας « τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἠγώνισται, τόν δρόμον τετέλεκεν, τήν πίστιν τετήρηκε, τόν στέφανον τῆς δικαιοσύνης εἵληφε»[\[14\]](#). Τώρα χρέος μας εἶναι νά αὐξήσουμε τήν παρακαταθήκη πού μᾶς κληρονόμησε. Μήν ἀπογοητευόμαστε, μήν ἀγωνιοῦμε, μή θλιβόμαστε! Ἡ ρίζα μας εἶναι ἀγία κι ἐμεῖς ὡς καρποί μιᾶς τέτοιας ρίζας, πρέπει νά εἵμαστε καρποί εὐκλεεῖς, ὡς ἐλαία κατάκαρπος, ὡς ἄμπελος εὐκληματοῦσα. Σπουδάζωμεν λοιπόν ἀδελφοί μου, τόν βίο τοῦ πατρός μας καί μιμηθῶμεν τά ἔργα αὐτοῦ. Ἄς θαυμάσουμε τοῦ πατρός Κοσμᾶ τās χάριτας! Ἄς θαυμάσουμε τήν δόξα τῶν κόπων του! Ἄς ἐνθυμούμαστε πάντων τῶν γλυκυτάτων αὐτοῦ καί ἡδίστων διδαχῶν καί ἄς πράξομεν ἔργα ἄξια μετανοίας. Ἡ μετάνοιά μας καί ὁ ἁγιασμός μας θά εἶναι γιά τόν ἀκριβό μας πατέρα τό καλύτερο μνημόσυνο καί ἡ μεγαλύτερη τιμή.

«Κοσμᾶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας, αἰωνία ἡ μνήμη»!

[1] Εύχή Μεγάλου Ἀγιασμοῦ, ποίημα ἁγίου Σοφρωνίου, Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

[2] Φιλιπ., β΄, 7.

[3] Ὑπακοή ἐορτῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.

[4] Τιτ. β΄, 11.

[5] Ρωμ. η΄, 22.

[6] Ἐπιφανίου Κύπρου, Λόγος εἰς τὴν θεόσωμον ταφὴν τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ εἰς τὸν Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ἀριμαθαίας, καὶ εἰς τὴν ἐν τῷ ἅδῃ τοῦ Κυρίου κατάβασιν, μετὰ τὸ σωτήριον πάθος παραδόξως γεγενημένην. Τῷ ἁγίῳ καὶ μεγάλῳ Σαββάτῳ.

[7] Α΄ Πέτρ., α΄, 16.

[8] Ψλμ., 125, 5.

[9] Μτθ., ε΄, 15.

[10] Γαλ., β΄, 20.

[11] Α΄ Κορ., δ΄, 10.

[12] Ρωμ. ιβ΄, 2.

[\[13\]](#) Γρηγορίου Νύσσης, Ἕτερον Ἐγκώμιον εἰς τόν ἅγιον Στέφανον.

[\[14\]](#) Β΄ Τιμ., δ΄, 7-8.

Περὶσσότερες φωτογραφίες [ΕΔΩ](#)